

BÀI HỌC 3

LUẬT PHÁP NHƯ LÀ THẦY GIÁO

CÂU GÓC: “Người phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người” (Phục truyền 6:5).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Phục truyền 6:5; Phục truyền 31:9–27; Rô-ma 3:19–23; Khải huyền 12:17; 14:12; Mác 6:25–27; Hê-bơ-rơ 5:8.

Trong lời cảnh cáo cho anh chị em tín hữu tại Ga-la-ti về việc đòi hỏi cách sống khắc khe theo các luật lệ và nghi thức tôn giáo, sứ đồ Phao-lô viết:

“Vậy thì luật pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa Trời hay sao? Chẳng hề như vậy; vì, nếu đã ban cho một luật pháp có thể làm cho sống, thì sự công bình chắc bởi luật pháp mà đến” (Ga-la-ti 3:21). Tất nhiên, nếu bất kỳ luật nào có thể “mang được sự sống,” thì đó sẽ là luật của Đức Chúa Trời. Nhưng điểm Phao-lô muốn nói là, đối với chúng ta là tội nhân, ngay cả luật của Đức Chúa Trời cũng có thể mang lại sự sống. Tại sao? “Nhưng Kinh Thánh đã lột hết thầy mọi sự dưới tội lỗi, hầu cho điều chi đã hứa, bởi đức tin trong Đức Chúa Jê-sus Christ mà được ban cho những kẻ tin” (Ga-la-ti 3:22).

Tuy nhiên, nếu luật pháp có thể mang lại sự sống cho những người tội lỗi, thì mục đích của nó là gì, ngoài mục đích cho chúng ta thấy nhu cầu cần ân điển của chúng ta? Nếu vậy, luật pháp, chỉ có một phận sự tiêu cực là được đặt ra để chỉ ra cho chúng ta thấy tội lỗi của mình thôi hay sao?

Không; luật pháp cũng cần thiết để chỉ cho chúng ta đến cách sống, là điều chỉ được tìm thấy nơi Chúa Giê-su. Đây cũng là những gì giáo dục thực sự nên hướng đến, hướng chúng ta đến một cuộc sống đầy ân sủng, đức tin và vâng phục Đấng Christ. Đó là lý do tại sao tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu vai trò của luật pháp Đức Chúa Trời trong toàn phần câu hỏi về sự giáo dục Cơ Đốc. Khi chúng ta nghiên cứu, hãy để xem luật pháp là gì, mặc dù nó không thể cứu chúng ta, vẫn có thể dạy chúng ta về đức tin, về ân sủng và về tình yêu của Đức Chúa Trời của chúng ta đối với nhân loại sa ngã.

1. YÊU MẾN VÀ KÍNH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI

Sách Phục truyền Luật lệ Ký chứa đựng những lời cuối cùng của Môi-se cho một thế hệ mới của Y-sơ-ra-ên, là thế hệ sẽ được đi vào Đất Hứa. Nhưng trước khi họ vào, ông có những lời căn dặn và răn bảo tỏ tường cho họ.

Đọc Phục truyền 31:9-13. Kính sợ Chúa có nghĩa gì?

Đức Chúa Trời có chủ định trong cách Ngài ban luật pháp Ngài cho Y-sơ-ra-ên. Ngài đưa ra mọi điều khoản để luật pháp của Ngài không bị lãng quên. Qua cách này, chúng ta thấy Đức Chúa Trời là một nhà giáo dục nhân nại và kiên trì. Ngài dạy và lặp lại và gửi các tiên tri và dùng các tội tở Ngài để truyền đạt thông điệp của Ngài. Và Ngài đã làm điều đó nhiều lần. Thật vậy, có phải là phần lớn các sách của Cựu Ước không có gì ngoài Đức Chúa Trời tìm cách dạy cho dân của Ngài lối sống?

Lưu ý trong các câu này Môi-se nhấn mạnh tầm quan trọng của các thế hệ tương lai phải học hỏi luật pháp. Môi-se mô tả việc học hỏi này như một quá trình hai bước. Đầu tiên, trẻ con sẽ nghe luật pháp, và sau đó chúng sẽ học biết kính sợ “Chúa của các người” (Phục truyền 31:13).

Đầu tiên, họ nghe, và sau đó, họ học cách kính sợ Chúa. Ấy là, sự sợ hãi sẽ không phải là kết quả tự nhiên của việc biết luật. Sự kính sợ Đức Chúa Trời là một tiến trình của sự hiểu biết về Ngài. Môi-se cho thấy rằng kiến thức và sự sợ hãi là một tiến trình, không phải là mối quan hệ nhân quả xảy ra tức thì.

Ngoài ra, việc “kính sợ Đức Chúa Trời” có ý nghĩa gì khi mọi người cũng được dặn rằng, “Người phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người” (Phục truyền 6:5)? Có lẽ chúng ta có thể so sánh điều ấy với cách một đứa trẻ yêu và sợ một người cha tốt, một người cha bày tỏ tình yêu và sự quan tâm của mình với con bằng cách giữ lời mình nói, không dọa dẫm hay dối gạt. Với một người cha như vậy, nếu bạn làm sai, bạn thực sự sẽ phải chịu hậu quả của việc làm sai trái đó. Phải, chúng ta có thể, và phải, mến yêu và kính sợ Chúa cùng một lúc. Hai điều ấy không trái ngược nhau. Càng tìm hiểu về Đức Chúa Trời, chúng ta càng yêu mến Ngài vì lòng nhân từ của Ngài; nhưng đồng thời, càng biết nhiều về Chúa, chúng ta cũng càng sợ Ngài, bởi vì chúng ta có thể thấy Ngài là thánh và công bình dường nào và chúng ta thì tội lỗi và bất chính dường bao, và quả chỉ bằng ân điển ban cho chúng ta là những kẻ công đức chẳng ra gì, mà chúng ta mới không bị tiêu diệt.

Làm thế nào để bạn hiểu ý nghĩa của việc yêu và sợ Chúa cùng một lúc?

2. NHÂN CHỨNG NGHỊCH LẠI CÁC NGƯỜI

Khi Môi-se biết mình sắp chết, ông thấu hiểu những gì mình để lại sau khi qua đời. Ông biết rằng sau khi ông mất, dân Y-sơ-ra-ên sẽ bước chân vào vùng Đất Hứa Ca-na-an. Ông cũng biết rằng họ sẽ nổi loạn và chống nghịch khi họ đến đích.

Đọc Phục truyền 31:14–27. Những sự chuẩn bị và sắp sẵn nào Môi-se đã làm trước khi ông qua đời? Những niềm ưu tư chính của ông là vì cơ gì, và ông giải quyết các nỗi ưu tư ấy như thế nào?

Cách Môi-se nói ở đây nghe như lời của một giáo viên đang chuẩn bị cho người phụ tá thay thế mình. Ông biết rằng các học sinh của ông đã làm sai trong sự hiện diện của ông trong lớp học; ông không ảo tưởng đến độ nghĩ rằng họ sẽ không nổi loạn khi ông vắng mặt. Ông ra lệnh các người Lê-vi mang hòm giao ước ra và ông đặt cuốn Sách Luật Pháp bên cạnh hòm để nó trở thành “nhân chứng.” Môi-se không chỉ giản dị truyền lại một kế hoạch cho người thay thế. Ông đang truyền lại một nhân chứng. Môi-se nói về cuốn Sách Luật Pháp như thể nó là một sinh vật có sức mạnh để quả trách trái tim con người.

“Hãy lấy cuốn sách luật pháp này, để bên hòm giao ước của Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người. Nó sẽ ở đó làm chứng nghịch cùng người.” Chúng ta có hiểu được tư tưởng này thế nào trong Tân Ước? Xem Rô-ma 3:19–23. Ấy là, làm thế nào để luật pháp chỉ cho chúng ta thấy mình có nhu cầu về ân điển?

Trong Phục truyền 31, Đức Chúa Trời bảo Môi-se viết ra một bài ca mà Ngài đã dạy Môi-se. Môi-se, sau đó, sẽ dạy bài hát cho người Y-sơ-ra-ên để, như đã nói trong câu 19, “hãy chép bài ca này và dạy cho dân Y-sơ-ra-ên; hãy để trong miệng họ, để bài ca này dùng làm chứng cho ta nghịch cùng dân Y-sơ-ra-ên.” Một bài hát, khi được hát, dễ dàng chia sẻ và lan truyền hơn. Và khi một bài hát là một nhân chứng, nó có khả năng khiến mọi người nhìn vào chính họ và xem những gì nó nói về họ.

Ngay cả khi chúng ta tìm cách tuân theo luật của Đức Chúa Trời hết lòng hết sức mình, theo cách nào thì luật của Ngài hoạt động như một “nhân chứng” chống lại chúng ta? Nhân chứng này dạy chúng ta điều gì về sự cần thiết của phúc âm trong cuộc sống của mình?

3. HẦU CHO NGƯỜI ĐƯỢC THẠNH VƯỢNG

Trong toàn bộ Kinh Thánh, chúng ta thường nghe đến kết quả của sự nhìn biết và vâng theo luật pháp Đức Chúa Trời.

Đọc Giô-suê 1:7, 8. Lời nào Chúa phán cùng Giô-suê, và các nguyên tắc này áp dụng với chúng ta ngày nay như thế nào?

Chúa bảo Giô-suê khi người đưa đoàn dân đặt chân đến xứ Ca-na-an: “Hãy vững lòng bền chí, và cẩn thận làm theo hết thầy luật pháp mà Môi-se, tôi tớ ta, đã truyền cho người; chớ xây qua bên hữu hoặc bên tả, để hễ người đi đâu cũng đều được thịnh vượng” (Giô-suê 1:7).

Khái niệm thành công này là sản phẩm phụ đến từ sự vâng lời thì có vẻ trái ngược với cách đo lường thành công trong thế giới của chúng ta ngày nay. Nhiều người ngày nay tin rằng biểu hiệu của sự thành công là sự đổi mới, sáng tạo và tự lực. Để thành công trong một ngành cụ thể thường đòi hỏi tài năng phi thường và dám chấp nhận rủi ro.

Tuy nhiên, trong mắt Đức Chúa Trời, thành công đòi hỏi một bộ tài nguyên khác.

Đọc Khải huyền 12:17, Khải huyền 14:12, Rô-ma 1:5, Rô-ma 16:26, Gia-cơ 2:10-12. Các câu này nói gì với chúng ta, hôm nay, về sự vâng phục luật pháp của Chúa? Đó là, ngay cả khi chúng ta không được cứu bằng cách tuân theo luật Đức Chúa Trời, thì tại sao nó vẫn quan trọng đến mức chúng ta vẫn giữ nó?

Cựu Ước, Tân Ước, Giao ước cũ, Giao ước mới, chẳng thành vấn đề: là những Cơ Đốc nhân tin Kinh Thánh, chúng ta được mời gọi tuân theo luật pháp Chúa. Vi phạm luật pháp, còn gọi là tội lỗi, chỉ có thể dẫn đến đau đớn, đau khổ và cái chết vĩnh cửu. Ai mà đã chẳng tự học, hoặc tự mình nhìn thấy, kết quả của tội lỗi, kết quả của sự vi phạm luật pháp Đức Chúa Trời? Như Y-sơ-ra-ên cổ đại sẽ được hưng thịnh bằng cách tuân theo luật pháp Đức Chúa Trời (mặc dù họ cũng cần ân điển), ngày nay chúng ta có khác gì họ. Do đó, là một phần của giáo dục Cơ Đốc, chúng ta cần giữ luật pháp Đức Chúa Trời như một yếu tố trung tâm của việc sống theo đức tin và tin tưởng vào ân điển của Chúa.

Kinh nghiệm của bạn với hậu quả của tội lỗi là gì? Bạn đã học được những gì mà bạn có thể chia sẻ với người khác để, có thể, họ tránh không mắc phải những sai lầm tương tự?

4. SỰ CỤC NHỌC VÀ TRANH ĐẤU CỦA NHỮNG KẺ VÂNG GIỮ LUẬT PHÁP

Giữ gìn và sống theo luật pháp Đức Chúa Trời có những phúc lợi, mà bằng chứng là qua những người trong Kinh Thánh mà Chúa đã giúp cho họ được hưng thịnh. Giô-suê là một người gìn giữ những luật lệ Chúa ban truyền và ông đã hướng dẫn dân Y-sơ-ra-ên cũng làm giống vậy. Bao nhiêu lần trong Kinh Thánh Chúa đã phán bảo với Y-sơ-ra-ên rằng nếu họ tuân giữ luật pháp, họ sẽ được thịnh vượng.

Đọc 2 Sử Ký 31:20, 21. Cho biết các lý do chính trong các câu Kinh Thánh này để thấy vì đâu mà vua Ê-xê-chia được hưng thịnh?

Cho dầu trong môi trường giáo dục nào, chúng ta phải nhấn mạnh đến sự quan trọng của vâng lời. Nhưng các học sinh của chúng ta không phải là ngu dốt. Họ sẽ để ý, không sớm thì muộn, về một sự thật cay đắng rằng, có những người trung tín, nhân từ, và biết vâng lời. Mà rồi điều gì xảy ra? Họ cũng gặp hoạn nạn nữa. Chúng ta giải thích hiện tượng này như thế nào?

Sự thật rằng, chúng ta không giải thích được! Chúng ta đang sống trong một thế giới của tội lỗi, của ác nghiệt, một thế giới mà sự tranh chấp thiện ác đang tới hồi khốc liệt, và không một người nào trong chúng ta tránh được.

Các câu Kinh Thánh dưới đây dạy gì cho chúng ta về câu hỏi khó trả lời này? Mác 6:25–27; Gióp 1: 2; 2 Cô-rinh-tô 11:23–29.

Chắc chắn, những người tốt và trung thành, những người vâng giữ luật pháp, không phải lúc nào cũng thịnh vượng (ít nhất là theo cách thế giới hiểu sự thịnh vượng). Và ở đây, cũng có thể là một câu trả lời một phần nào cho câu hỏi khó này, một câu hỏi mà khi chúng ta tìm cách dạy về tầm quan trọng của luật pháp sẽ chắc chắn được nêu ra. Chính xác là khi chúng ta nói đến thịnh vượng, chúng ta định nghĩa chữ ấy là gì? Nhà viết Thi thiên đã nói gì? “Vì một ngày trong hành lang Chúa đáng hơn một ngàn ngày khác. Thà tôi làm kẻ giữ cửa trong nhà Đức Chúa Trời tôi, Hơn là ở trong trại kẻ dữ” (Thi thiên 84:10). Chắc chắn không chút hồ nghi, theo tiêu chuẩn của thế giới, ngay cả những người trung thành với Chúa và tuân theo luật pháp của Ngài sẽ không luôn luôn được thịnh vượng, ít nhất là lúc này. Chúng ta phải chấp nhận điều ấy và nói rõ cho người học trò của mình biết sự thật ấy.

Đọc Hê-bơ-rơ 11:13–16. Làm thế nào để những câu này giúp chúng ta hiểu tại sao những người trung tín vẫn đau khổ trong cuộc sống này?

5. ĐỨC CHÚA GIÊ-SU, GƯƠNG CHO CHÚNG TA HỌC THEO

Đức Chúa Giê-su Christ, Con của Đức Chúa Trời, sống trong dạng thể con người đã sống một cuộc đời duy nhất của con người trong sự vâng phục hoàn hảo đối với Chúa Cha, trong sự vâng phục hoàn hảo đối với luật pháp của Đức Chúa Trời. Ngài đã làm điều này để Ngài không chỉ là người thay thế chúng ta, mà Ngài còn là tấm gương cho chúng ta.

Đọc các đoạn văn sau: Lu-ca 2:51, 52; Phi-líp 2:8; Hê-bơ-rơ 5:8; Giăng 8:28, 29. Làm thế nào để họ nhắc nhở chúng ta về sự vâng phục của Chúa Giê-su trong suốt cuộc đời của Ngài?

Có lẽ Giăng là người đã nói điều ấy tỏ tường nhất khi ông viết câu này: “Ai nói mình ở trong Ngài, thì cũng phải làm theo như chính Ngài đã làm” (1 Giăng 2:6). Khi chúng ta hướng mắt mình về cuộc đời của Đấng Christ và chức vụ của Ngài trên đất, thật dễ dàng chúng ta sẽ thấy Ngài đã đẹp lòng Đức Chúa Cha như thế nào bởi sự vâng lời của Ngài. Đấng Christ đã hoàn tất lời tiên tri, và Ngài đã vâng giữ luật pháp Đức Chúa Trời trong suốt cuộc đời của mình.

Như Đức Chúa Trời phán bảo Môi-se viết xuống luật pháp của Ngài để làm chứng cho Y-sơ-ra-ên, Đấng Christ là hiện thân sống của lời chứng cho các sứ đồ và môn đồ của Ngài, cho mọi tội nhân và các thánh nhân. Bây giờ, thay vì chỉ có một bộ quy tắc để tuân theo, chúng ta cũng có thí dụ của Đức Chúa Giê-su, một con người bằng xương bằng thịt, cho chúng ta theo.

Là người thầy giáo, còn gương mẫu nào tốt hơn cho chúng ta trình bày cho học trò mình bằng gương của Đức Chúa Giê-su và cách Ngài vâng lời Đức Chúa Cha?

“Cái mà người ta gọi là đức tin trong Đấng Cơ Đốc để giải thoát con người ra khỏi vòng bó buộc vâng phục Đức Chúa Trời, không phải đức tin mà là lòng tự phụ liều lĩnh. “Áy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu.” Nhưng “nếu đức tin không sanh ra việc làm, thì tự mình nó chết” (Ê-phê-sô 2:8; Gia-cơ 2:17). Đức Chúa Giê-su tự bày tỏ trước khi Ngài xuống thế, rằng, “Hỡi Đức Chúa Trời Con, Con lấy làm vui mừng làm theo ý muốn Chúa, luật pháp Chúa ở trong lòng Con” (Thi thiên 40:8). Và ngay trước khi thăng thiên Ngài lại tuyên bố, “Ta đã vâng giữ các điều răn của Cha Ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài” (Giăng 15:10). Kinh Thánh có chép rằng, “Chúng ta biết mình đã biết Ngài, ấy là tại chúng ta giữ các điều răn Ngài. . . Ai nói mình ở trong Ngài, thì cũng phải làm theo như chính Ngài đã làm” (1 Giăng 2:3-6).” – Ellen G. White, *Con Đường Giải Thoát*, trang 53.

Bạn có thể làm gì hơn là theo gương của Đấng Christ trong mọi lãnh vực của cuộc sống và nhờ đó cũng là một thầy giáo tốt hơn cho những người khác? Mặc dù câu nói này nhằm chán, nhưng rất đúng, cho biết “tại sao hành động chúng ta làm lại có ‘tiếng nói’ lớn hơn là những lời chúng ta nói?”

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC:

“Tình yêu, căn bản của sự sáng tạo và cứu chuộc, là căn bản của giáo dục thực sự. Điều này được thực hiện rõ ràng trong luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban ra như là cầm nang hướng dẫn của cuộc sống. Điều răn đầu tiên và lớn lao là, ‘Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức, hết trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người’ (Lu-ca 10:27). Yêu mến Ngài, Đấng vô hạn, toàn tri, với tất cả năng lực, trí tuệ và tâm lòng, có nghĩa là sự phát triển cao nhất của mọi quyền lực. Điều đó có nghĩa là trong toàn bộ cơ thể, tâm trí cũng như linh hồn, hình ảnh của Đức Chúa Trời sẽ được phục hồi.

“Không khác điều răn thứ nhất là điều răn thứ nhì, ‘Hãy yêu kẻ lân cận như mình’ (Ma-thi-ơ 22:39). Luật yêu thương đòi hỏi sự tận tâm của thể xác, tâm trí và linh hồn cho việc phục vụ Đức Chúa Trời và tha nhân. Với sự phục vụ này, khi thực hiện, chúng ta trở thành một nguồn phước cho người khác, cũng như mang lại ơn phước lớn nhất cho chính chúng ta. Vô vị kỹ làm nền tảng cho tất cả sự phát triển thực sự. Khi phục vụ với tấm lòng không ích kỷ, tất cả tài năng mà chúng ta nhận được sẽ trau dồi. Càng ngày chúng ta càng dự phần vào đức tính thiên thượng. Chúng ta được trang bị cho thiên đàng, vì chúng ta nhận được thiên đàng vào lòng mình.” – Ellen G. White, *Education*, trang 16.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Như Y-sơ-ra-ên thời xưa, chúng ta phải yêu mến Chúa và sợ Chúa cùng một lúc (Ma-thi-ơ 22:37, Khải huyền 14:7). Trong lớp, nói thêm về cách chúng ta có thể làm cả hai điều này. Ngoài ra, trả lời câu hỏi: Tại sao hai mạng lệnh này không mâu thuẫn với nhau?
2. Sự khác biệt giữa đặt tiêu chuẩn và đặt ra điều lệ là gì? Theo kinh nghiệm của bạn, Cơ Đốc Phục Lâm quan tâm nhiều đến việc thiết lập các tiêu chuẩn cao trong cộng đồng giáo hữu hơn hay là trong việc đặt ra các điều lệ để hiệp nhất cộng đồng của mình? Kinh Thánh nói gì về việc đặt các tiêu chuẩn cao cho chính mình? Trong gia đình? Trong hội thánh?
3. Làm thế nào để chúng ta đạt được sự cân bằng đúng đắn trong việc thể hiện tầm quan trọng của việc vâng phục luật pháp Đức Chúa Trời, mà đồng thời cũng cho thấy tại sao sự vâng phục này không phải là nguồn cứu rỗi của chúng ta?
4. Đọc qua Thi thiên 119 và lưu ý bao nhiêu lần các khái niệm về sự vâng lời, tự do, luật pháp, quy tắc và mệnh lệnh được nêu. Tác giả của Thi thiên 119 muốn truyền đạt điều gì về những chủ đề này?